

Arrest

nr. 230 991 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 228 686 van 12 november 2019 waarbij de debatten worden heropend op de terechtzitting van 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juli 2018 werd ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Het beroep tot schorsing en nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 213 669 van 10 december 2018.

1.2. Op 18 december 2018 werd een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad met nr. 214 542 van 20 december 2018.

1.3. Op diezelfde datum wordt aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een in reisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 18.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 18.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9.07.2018 dat hem betekend werd op 19.07.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Redenen waarom een Inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 6.06.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met B. J., die legaal in België verblijft. Op 1.08.2018 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart hij in België is omdat zijn vriendin hier woont. Hij verklaart tevens niet terug te kunnen keren naar Marokko, omdat hij er geen familie heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en

zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico/loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt dus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van art. 74/11 van de vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen).

Verweerster steunt zich korthedshalve op het motief dat er in hoofde van verzoeker een vluchtgevaar zou zijn en meer bepaald omdat er sprake zou zijn van art. 74/1 § 1 , Tweede lid , 2° en 4° Vw situatie en dit omdat verzoeker op 09.07.2018 (kennisgeving 19.7.2018) een BGV heeft gekregen.

Derhalve levert verweerster grond van artikel 74/11, §1,1° tweede lid Vw een inreisverbod af voor onmiddellijk 3 jaar.

Wanneer door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gekozen om de duur van het inreisverbod op te leggen (i.c. niet minder dan 3 jaar, zijnde het maximum), dient de motivatie van deze beslissing navenant te zijn.

Immers moet uit deze motivatie blijken waarom "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval" het in casu aangewezen is om meteen een inreisverbod met de maximumtermijn op te leggen.

Zij baseert zich op de volgende motieven:

1) Verzoeker zou op een hardnekkige wijze in België te verblijven.

Verweerster ging op 09.07.2018 over tot het nemen van een BGV zonder vasthouding op 9.07.2018.

Hiertegen werd een beroep ingesteld door verzoeker middels een verzoekschrift dd.20.08.2018.

Pas op 10.12.2018 werd het beroep van verzoeker tegen deze bijlage 13 verworpen door deze Zetel en deze beslissing werd hem pas ten vroegste ter kennis gegeven op 12.10.2018. Met andere woorden

nog geen 6 dagen nadat deze beslissing hem te kennen werd gegeven dat zijn beroep ongegrond was, neemt verweerster de kwestieuze beslissing.

Verweerster kan dan niet stellen dat verzoeker op een hardnekkige wijze volhardt in zijn verblijf in België. Desalniettemin legt verweerster onmiddellijk de volle 3 jaar als straf op.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De termijn van driejaar wordt derhalve op een zeer summiere wijze gemotiveerd door de vage verwijzing dat verzoeker niet getwijfeld heeft in België illegaal te verblijven . In geen geval blijkt hieruit een grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker kenmerken.

Verzoeker betwist dat dit een reden zou kunnen zijn om het inreisverbod te rechtvaardigen en zeker al een inreisverbod ten belope van 3 jaar.

Verzoeker betwist daarnaast dat er geen sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van art. 74/13 Vw.

Omdat verweerster maar al te graag aanhaalt dat de ABS geweigerd heeft om verzoeker zijn wettelijke samenwoning te registreren zal verzoeker hieronder kort de omstandigheden schetsen.

In oktober 2016 besloten zij om samen te gaan wonen in België, daar mevrouw het Verenigd Koninkrijk wilde verlaten omwille van haar ex-echtgenoot door wie zij fysiek werd mishandeld. Zij zagen hun toekomst samen in België, alwaar zij samen met een propere lei konden van start gaan.

Sindsdien wonen zij aldus samen op hun adres te 2100 Deurne (Antwerpen), (...).

Op 6 juni 2018 besloot het koppel officiële gevolgen te koppelen aan hun feitelijke relatie en zij legden bijgevolg een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van het districtshuis te Deurne.

Op 1 augustus 2018 ontving verzoeker evenwel een beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning . Hiertegen werd eveneens beroep ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (STUK 2).

Desondanks meent verweerster dat dit een contra-indicatie vormt en dat er geen sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM. Verweerster vergeet dan ook gemakshalve dat verzoeker deze beslissing van de ABS tot weigering van de wettelijke samenwoning thans het voorwerp uitmaakt van een procedure.

In elk geval de motivatie met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod en dit voor 3 jaar gaat evident niet op.

Gelet op het bovenstaande staat het vast dat de administratieve beslissing niet afdoende gemotiveerd werd en dat de aangehaalde motieven de beslissing voor het afleveren van een inreisverbod ten belope van 3 jaar niet schragen , minstens dat deze periode van 3 jaar in elk geval overdreven is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cf. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing vermeldt de motieven in rechte en in feite waarop ze werd genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11 §1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), naar het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en dat er een risico op onderduiken bestaat. Met betrekking tot het risico op onderduiken wordt verwezen naar punt 4° van artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat verzoeker het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2018 niet heeft uitgevoerd. Verzoeker betwist deze motieven inhoudelijk, waarmee hij aangeeft de motieven van de bestreden beslissing te kennen. Aan het doel van de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Waar verzoeker aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 9 juli 2018 en dat zijn annulatieberoep tegen deze beslissing pas werd verworpen op 10 december 2018, merkt de Raad op dat het instellen van een beroep tot nietigverklaring tegen een bevel om het grondgebied te verlaten de uitvoerbaarheid van dit bevel niet schorst. De verwerende partij kon in het thans bestreden inreisverbod d.d. 18 december 2018 terecht vaststellen dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2018.

Waar verzoeker aanvoert dat niet gemotiveerd werd waarom hem onmiddellijk een inreisverbod werd gegeven voor de maximumduur van drie jaar, bevat de bestreden beslissing op dit punt de volgende motivering:

"Op 6.06.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met B. J., die legaal in België verblijft.. Op 1.08.2018 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart hij in België is omdat zijn vriendin hier woont. Hij verklaart tevens niet terug te kunnen keren naar Marokko, omdat hij er geen familie heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico/loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt dus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Uit deze motieven blijkt dat de bestreden beslissing motiveert waarom er volgens de verwerende partij geen sprake is van elementen in de zin van artikel 8 van het EVRM, artikel 3 van het EVRM of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er wordt besloten dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent de duur van het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot deze bepaling blijkt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het inreisverbod dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2018, zodat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan verzoeker een inreisverbod werd afgegeven, doch biedt geen verantwoording voor het feit waarom bij weeromstuit voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen.

De motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt uit waarom niet wordt afgezien van het inreisverbod of waarom geen kortere termijn wordt opgelegd. Evenwel bevat deze motivering geen specifieke redenen waarom *in casu* de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd. De verzoeker moet in die mate worden bijgetreden.

De nota met opmerkingen bevat geen argumenten die erop wijzen dat wel degelijk een specifieke motivering werd gegeven met betrekking tot de maximumtermijn van drie jaar.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT